

‘Ο ΝΟΥΜΑΣ’

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρ. 10.—Γιὰ τὸ ἑξωτερικὸ
φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ἑθν. Τραπέζης Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιδόρου, (Ὁφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἑξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (δόδος Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ). Στὸ Βόλο βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνδὸς χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

*Βουργάριες ἐξυπνάδες—Γλώσσα καὶ Ζωή—
Τὸ ἀντιπανεπιστήμιο.*

ΜΕΡΙΚΕΣ πατριωτικώτατες ἐφημερίδες μας βρῆκαν τὸν καιρὸ νὰ πουλήσουνε μαγατιάτικες ἐξυπνάδες τώρα μὲ τὰ γυμνάσια τῶν ἐφεδρῶν. Πρῶτα πρῶτα κοροϊδύσανε τὴ στολή τους· ὅστερ' ἀρχίσανε νὰν τοὺς κοροϊδεύουν καὶ τοὺς ἱδιούς, τὴν ἄθλια τροφή τους, τὰ βιάσανα ποὺ τραβοῦνε στοὺς στρατώνες, τὸ ἀντιστρατιωτικὸ παράσημά τους, καὶ τὸ κάθε τι ποὺ σκετίζεται μ' αὐτούς.

Βέβαια, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰν πεῖ πατριωτικὰ τὰ τέτα καμώματα, ἀφοῦ κ' οἱ Βουργάροι παρόμοια θὰ φροντίσουν ἂν εἴτανε νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ στρατὸ μας. Καίρως ὅμως πιά νὰν τὸ νιώσουν οἱ πατριώτες φημεριδογράφοι τῆς Ἀθήνας δὲν οἱ κοροϊδίες σὲ μερικὰ ζητήματα βαρύνουν κότι παραπάνου ἀπὸ τίς βρισιές κι οἱ Βουργάροι καὶ οἱ ἄλλοι δειτοὶ μας μονάχα μᾶς βρίζουνε γιὰ τὴν ὥρα, ἀφίοντας τὸ φαρμακερώτερο ὄπλο τῆς κοροϊδίας στοὺς Ἀθηναίους φημεριδογράφους.

ΚΙ ἌΛΛΟ κεφάλαιο ἀπὸ τὸ ἔξοχο βιβλίο τοῦ Ἀλφόνσου

δειλό, δουλικό, ταπεινὸ τόνο.

Στὴν ἀκρογιαλιά ἀκούγονταν ἓνα τραγούδι· ἀλλόκοτο τραγούδι. Στὴν ἀρχὴ ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ὑψιφωνου—εἴτανε ἡ ἀρχὴ μιᾶς μελωδίας· ἔπειτα ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνὴ καὶ ἔρχισε τὸ τραγούδι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐνῶ ἡ πρώτη προχωροῦσε μερικὸς τόνους πρὶο μπροστὰ ἀπὸ τὴ δεύτερη. Ἐπειτα ἀκούστηκε τρίτη, τέταρτη, πέμπτη φωνή, καὶ καθεμιὰ ἔρχιζε, ὅπως ἡ δεύτερη, τὸ τραγούδι ἀπὸ μπροστὰ καὶ προχωροῦσε μοναχὴ τῆς. Ἀξαφὰ ἀκούστηκε ἓνας χορὸς ἀπὸ ἀντρίκειες φωνές κι ἔρχισε νὰ λήγῃ τὸ τραγούδι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νικώντας τίς ἄλλες φωνές χωρὶς καὶ νὰ τίς πνίγῃ. Μιὰ κλιμακωτὴ μελωδία στὴ στέππα. Ἀπὸ τὸ λαὸ γεννημένη, ἀπὸ τὸ λαὸ τρυφωμένη! Ὁ ἦχος εἴτανε πικρᾶξενος· ἡ καθεμιὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες φωνές ξετυλιγότανε καθαρά καὶ ξάστερα μέσα ἀπὸ κείνο τὸ κουδάρι τῶν φωνῶν. Ἐτσι νόμιζε κανεὶς πὼς κυλοῦσανε πολύχρωμα ρυάκια ἀπὸ τοὺς βράχους, πηδηχτά, χορευτά, τρέχοντας νὰ χυθῶνεν στὰ μεγάλα κύματα τῶν ἀντρίκειων φωνῶν. Πέφτανε μέσα, χανόντανε, κ' ἔπειτα ξαναβγαίνανε γελώντας καὶ πειραζόντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, κ' ἀνεβαίνανε παλε στὰ ὕψη. Παράδοξη ἀρμονία· οἱ ἀντρίκειες φωνές εἶχανε ἓναν ἀλλοιώτικο ρυθμὸ καὶ τραγουδοῦσαν ἀπλὰ χωρὶς τσακίσματα, φωνές πνιγμένες, μελαχολικές, σὰ νὰ δηγόντανε προσεχτικὰ τίποτις λυπητερό, ἐνῶ οἱ γυναῖκες φωνές, προσπερνώντας, φαινόντανε σὰ νὰ βιάζονται νὰ ξαναποῦνε τὸ ἴδιο στοῦ; ἄντρες καμπανιστὰ καὶ μὲ παράτολμα στριφογυρίσματα.

Τὸ τραγούδι ἔπνιγε τὴ βουὴ τῆς θάλασσας.

(Μετάφραση ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

καὶ Ζωὴ» εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δώσει ὁ κ. Ἑλισσαῖος Γιαννίδης. Τὸ πρῶτο κεφάλαιο «Τὸ Σχολεῖον» ποὺ τυπώσαμε στὰ φύλλα 251, 252 καὶ 253 διαβίστηκε μὲ βαθιὰ προσοχὴ καὶ συζητήθηκε πλατύτατα, ὅπως ἐλπίζουμε πὼς θὰ διαβαστεῖ καὶ θὰ συζητηθεῖ καὶ τὸ σημερινόν. Κρῖμα μοναχὰ ποὺ τὸ βιβλίο θίγῃται νὰ τυπωθεῖ ἀφοῦ λείπουνε, φτάνεται, τὰ ὑλικά μέσα. Κι ὅμως τὸ βιβλίο τοῦ Γιαννίδου ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ κάθε θυσία νὰ τυπωθεῖ γιὰτ' εἶναι βιβλίο ποὺ θίνοῦν πολλῶν τὰ μίτια καὶ θὰ χρησιμεύει γι' ὀληθινὴ κατὰχρησιν στὸ Ζήτημα.

Ὁ συγγραφεὺς του, ἓνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους καὶ ἐπιστημώτερος ἐργάτες τῆς Ἰδέας, βαθὺς ἐπιστήμονας καὶ πρωτοτυπώτατος στὸ ζετύλιγμα τῆς σκέψης του, ἐξετάζει τὰ πράγματα μὲ τέτιο τρόπο, ὥστε τὰ συμπεράσματά του νάρχουνται σὰ μαθηματικὰ ἀξιώματα καὶ νὰ μὴν ἀφίουν τὴν παραμικρότερη ἀφιβολία. Ἐνν μοναχὰ θὰν τοῦ παρατηρήσουμε μὲ σέβας· ἅμα εἶναι νὰ τυπωθεῖ τὸ βιβλίο του, νὰ πετάξῃ ἀλύπητα ἀπὸ μέσα τῇ γενικῇ—εἰς (συντάξεως κτλ.) καὶ μερικῇ ἄλλα, λιγοστὰ πάντα, δασκάλια μακαρόνια ποὺ τίσχημιζον.

★

ΚΑΘΕ χρόνο, τέτια ἐποχὴ, ποὺ ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα, ἄθελα κανεὶς θυμάται τὸ ἐθνικώτατο ἔργο τοῦ κ. Ο. Ρουσόπουλου, τὴν Ἑμπορικὴ καὶ Βιομηχανικὴ Ἀκαδημία του, τὸ Ἀντιπανεπιστήμιο αὐτό, καθὼς πολλὴ σωστὰ τὸ βάφτισε ἄλλοτε ἡ «Ἀκρόπολις», ποὺ μπορεῖ κανεὶς ἀξιόλογα νὰν τὸ πεῖ καὶ λιμάνι τῆς σωτηρίας γιὰ τοὺς γονιούς διψᾶνε κάποια πρακτικὴ καὶ ὠφέλιμη μόρφωση γιὰ τὰ παιδιὰ τους. Καὶ μόνο νὰ λογαριάσει κανεὶς πόσα παιδιὰ σωθήκανε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ σχολαστικισμοῦ καὶ κερδηθήκανε ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἀπὸ τότε ποὺ ἰδρύθηκε ἡ Ἑμπ. καὶ Βιομ. Ἀκαδημία, μόνο νὰν τὸ συλλογιστεῖ κανεὶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σφίξει τὸ χέρι τοῦ κ. Ρουσόπουλου καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσει γιὰ Ἑθνικὸν ἐργάτη.

ΤΟ ΣΠΑΘΙ

(Βλάχικο)

Ἐσὺ ποὺ πάντα στὸν παιδιῶν
τὸν ὕπνο παραστένεις
καὶ νανουρίζεις τα γλυκά,
καὶ τὴ φωνὴ σου ἀγαπᾶν
ὄλοι ποὺ τὴν ἀκούνε,
τραγουδοῦσε καὶ μένα
ποὺ ἡ φωνὴ σου μὲ μεθᾷ,
καὶ πὲς μου τὸ τραγούδι
τῆς κοπελιάς ἐκείνης
ποὺ κάνει τῆς τὸν ἀργαλιὸ
λαφρύτερο στὰ χέρια
καὶ χαίρει ἡ καρδιά τῆς.

Ἐλα κοντά μου κι ἄκουσ' το :
Περνώντας κάποιον ποταμὸ
ὁμορφος καβαλλάρης
μέσα σάφτινε τοῦπεσε
τὸ κοφτερὸ σπαθί του,
καὶ πίνοντας ἐγὼ νερὸ
στοῦ ποταμοῦ τὴν ὀχτὴ
βρῆκα τ'ἀκονισμένον τὸ σπαθί.
Πὲς μου τί κάνει ἡ καρδιά
τῆς κοπελιάς ἐκείνης
ποὺ ἔρωτας σὶα στήθια τῆς
δὲ φώλιασε ἀκόμα ;
καὶ τί δίχως σπαθί
ἀξίζει ὁ καβαλλάρης ;

Τὸ πῆρα καὶ τὸ κρέμασα
στὴ ζώνη μου τὴν ἄσπρη
κ' ἐφύσες τίς μάχες τίς τρανές
ἀρχίνησε νὰ λεί.

Τώρα ποὺ ἡ καρδιά μου χαίρεται
κι ὁ ἀργαλιὸς χορᾷ
καὶ τὸ σπαθί δηγᾷται μόν
τίς μάχες ποὺ πολέμησες,

ὁμορφε καβαλλάρη,
ἂ θέλεις τὸ σπαθί σου
ἔλα κοντά μου κάθησε
καὶ θὰ σ' τὸ δώσω πίσω.
Μὰ μὴ ξεχνᾷς τὸν ἀργαλιὸ
ποὺ φαίνω τὰ προικιά μου.

ΜΗΤΡΟΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΓΚΑΣΚΑΡΗΣ

IV

Η ΛΙΜΝΗ ΑΝΤΑΝΙΑΒΑ

(Παράδοση τῆς φυλῆς Σακαλάβας, ποὺ ἔμοῦ
τὴ δηγήθηκε ὁ μαλγάσης Μουσίμα).

Στὴ δῶθε μεριά τῆς βουνοσειρᾶς τοῦ Ἀμπρου, 1) κατὰ τὸ νοτιὰ, ὅχι ἀλάργα ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀμποχιμαρίνα (2), βρίσκεται μιὰ λίμνη, κάμποσο μεγάλη, ποὺ τήνε λένε Ἀντανιάβα. Οἱ Μαλγάσηδες τὴ λίμνη αὐτὴ τὴ νομίζουν ἱερή, κ' ἡ παράδοση λέει αὐτὰ τὰ παρακατιανὰ.

Στὴ μεριά ποὺ βρίσκεται σήμερὰ αὐτὴ ἡ λίμνη, εἴτανε μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ, κάποιο μεγάλο χωριὸ Σακαλαβιανόν. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ χωριοῦ εἶχανε βασιλιά, πρίγκηπε, πριγκηπέσες, κ' εἶχανε ἀκόμα κοπάδια ἀπὸ βώδια, πολλὰ χωράφια, πλῆθος μανιόκους, γλυκοπατάτες καὶ ρυζιές. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ, μαζί μὲ τόσους καὶ τόσους χωριανούς, ζοῦσε κ' ἓνα ἀντρώγενο, ποὺ τὸνομά του εἶχε μείνει ἄγνωστο. Αὐτὸ τ' ἀντρώγενο εἶχε ἓνα παιδάκι ἴσαμε ἕξη μηνῶν πανοῦ κάτου. Μιὰ νύχτα ξαφνικὰ αὐτὸ τὸ παιδάκι, δίχως ἀφῆρμὴ ἔρχισε τὰ κλάματα, τόσα κλάματα ποὺ τίποτα δὲ μπορούσε νὰν τὸ μερῶσῃ. Ἡ μάνα του τὸ χᾶιδε, τὸ κουνοῦσε στὴν ἀγκαλιά τῆς μὲ ναναρίσματα, μ' αὐτὸ δὲν ἔπαυε. Τόβανε νὰ βυζᾷ, μ' αὐτὸ δὲν ἤθελε καὶ ἀκόμα περισσότερο ἔκλαιγε. Τότες αὐτὴ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν ψάθα ποὺ κοιμόντανε μὲ τὸν ἄντρα τῆς, καὶ βγῆκε ἔξω καὶ πῆγε καὶ κάθησε πέρα, ἀποκάτου ἀπὸ μιὰ Ταμαρινιά, πάνου σ' ἓνα γουδί τοῦ ρυζιοῦ. Στὴν Ταμαρινιά αὐτὴ εἶχανε συνήθειο νὰ μαζεῦονται κάθε μέρῃ οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ, κι ὅλες μαζί, συντροφικάτα, νὰ κοπανίζουνε τὸ ρυζί (3). Ἐτσι ἔλιζε κείνη πὼς μὲ τὸν καθάριο ἀγέρα καὶ τὴ φρεσκάδα τῆς νύχτας, θὰ μέρωνε τὸ παιδί. Κι ἀληθινὰ αὐτὸ ἔγινε. Γιατί μόλις ἀκούμπησε καὶ πέρα, τὸ παιδί σῶπασε, καὶ στὴ στιγμὴ ἀποκοιμήθηκε. Ἡ μάνα του τότες γύρισε ἀγάλια ἀγάλια στὸ χωριὸ, μὰ καθὼς ἔκαμε νὰ μῆ μὲς στὸ σπῖτι τὸ παιδί ξύπνησε ἀλαφιασμένο κι ἔρχισε πρὶο δυνατὰ κλάματα ἀπὸ πρῶτα. Κεῖνη ξαναβγῆκε καὶ πῆγε πάλι καὶ κάθησε πὰ στὸ γουδί. Ἀμέσως σὰ νάγινε θάμα, τὰ κλάματα τοῦ παιδιοῦ πάψανε, καὶ σιγὰ σιγὰ κι αὐτὸ ξανακοιμήθηκε. Ἡ μάνα του πάλι τόβανε γιὰ τὸ χωριὸ. Μὰ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ πατήσῃ στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ξανάρχισε τὸ παιδί τὰ κλάματα, δυνατὰ καὶ σπαραχτικά. Τρεῖς φορές ἡ μάνα του ἔκαμε νὰ μῆ σπῖ-

1) Τὸ βουνὸ τοῦτο βρίσκεται στὴ δυτικὴ μεριά τοῦ λιμανιοῦ Ντιέγγλο-Σουάρεζ, ποὺ κατοικεῖ ἡ φυλὴ Ἀντανάρα.

2) Ἀμποχί=ἰππῶν, μαρίνα=ἀλγέθια, λοιπὸ χωριὸ ποὺ εἶναι ἀληθινὰ ἀψηλόν. Οἱ Μαλγάσηδες στὰ χωριά δίνουνε ὀνόματα, ἀπὸ κάθε τι ποὺ τοὺς κάνει ἐντύπωση ἀνάμεσα στὴ φύση καὶ εἶναι κοντινὸ μὲ τὸ μέρος τὸ βαπτίζοντο. Διὰ τοὺς δίνουν ὀνόματα ἀπὸ ὀνόματα δέντρα, νερά, βουνά, καὶ γι' αὐτὸ τὰ ἴδια ὀνόματα χωριῶν ἀκούε σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς Μανταγκασκάρης.

3) Ἰσαμε σήμερὰ ὑπάρχει αὐτὸ τὸ συνήθειο. Στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ κάτου ἀπὸνα μεγάλο δέντρο, βάνουνε πάντα τὰ γουδιά, καὶ μαζεῦονται οἱ γυναῖκες καὶ κοπανίζουν τὸ ρυζί.

τι, και τρεις φορές το παιδί που αποκοιμιούντανε άμα κάθονταν αυτή πάλι στο γουδί του ρυζιού, ξυπνούσε για να φωνάξει μόλις έκανε να ματχυρίσει στο χωριό. Στο τέλος αποφάσισε να περάσει τη νύχτα της ή μέννα με το παιδί στην άγκυλιά της κάτω απ' την Ταμαρινιά. Μόλις λοιπόν για τέταρτη φορά, κάθισε στο γουδί του ρυζιού, έβρισε το χωριό γκερμίστηκε συθέμελο και με μεγάλο κρότο βούλιζε στη γίε. Στη μεριά του άνοιχτηκε μια μεγάλη τρύπα και γινόμισε νερό. Και το νερό έφτασε έσαμε τα πόδια της ταμαρινιάς, που καταροδισμένη ή γυναίκα σφίχοντας το παιδί στην άγκυλιά της, βροστιότανε γερά. 'Απ' όλους τους χωριανούς μονάχα αυτή κι ή γιός της μέινανε ζωντανοί. Μόλις λοιπόν ξημέρωσε άφησε τη λίμνη κ' έφυγε για να σωθής, και πήγε σ' ένα άλλο χωριό, και δηγήθηκε στους χωριάτες καινούους, τί είδαν τα μάτια της.

Η λίμνη αυτή είναι άγιασμένη, και μέσχη της πολλοί κροκόδειλοι ζούνε, και οι Σακαλαβιανοί πιστεύουν πως οι ψυχές των παλιών κατοίκων της βουλιαγμένης χώρας, μπήκανε μέσ' στους κροκόδειλους. Για τούτο ποτίς δεν τους σκοτώνουν, και μάλιστα νοιώθουνε γι' αυτούς ιδιαίτερη θρησκευτική ευλάβεια. Άμα κανένα άντρώμενο δεν κάνει παιδιά, πάλι ν'άγωνιστή για τη νίκη στις άκρες αυτήνης της λίμνης, και προσκαλεί τις ψυχές των χαμένων να θαματουργήσουν, κι άκόμα ταζει διάφορα δώρα. Το περισσότερο, ή θυσία ενός βωδιού. Άμα άκουστούνε τα παρακάλια, ξανάρχονται άντρας και γυναίκα στη λίμνη και θυσιάζουνε το ταμένο ζωντανό, και κάμποσο από το κρέας του, ρίχνουνε θροφή στους κροκόδειλους που ζούνε μέσα στο νερό της. Μόλις κανέναν μαλαγάσης βαριαρρωτήση, ύστερα από αίμομυξία (4), τον φέρνουνε στις όχτιές της λίμνης, και του κύνουνε μπάνια με το νερό της για να ξαρρωσθήση. Αυτό είναι το μόνο αποτελεσματικό γιατρικό σ' αυτές τις άρρώστειες, που καμιά συνταγή του μάγου δεν μπορεί νάν τις γιατρέψη. Μά να μπή κανείς μέσχη στη λίμνη, για να κάμνη μπάνιο, για να χώση χέρι, για πόδι, τέχουνε για μεγάλη ίεροσυλία. Μονάχα το νερό της μεταχειρίζονται. Κι άμα θέλουν να πιούνε απ' αυτό το νερό, ρίχνουνε μέσα ένα άγγειό (5) με μακρύ λουρί, κι ότο πικρή πένε λίγο μακριά απ' τη λίμνη και το πίνουνε. Για ίεροσυλία έχουνε και το φτύσιμο στις άκρες της λίμνης, ή τη φυσική ανάγκη. Κι όποιος δέ φυλάει αυτούς τους κανόνες, μια μέρα πάντα θά φραγωθής απ' τους κροκόδειλους, τί οι κροκόδειλοι δεν τρώνε άλλους απ' αυτούς τους ίεροσυλους, κι όσους ποτέ τους δέ λένε κακό για τη λίμνη και τη σέβονται, δεν τους πειράζουνε.

Στη νότια κι ανατολική μεριά της λίμνης αυτής βρίσκεται ένα βουνό που το λένε Μαχεριδαράτρα (6). Στο βουνό τούτο λένε πως κάθονται τ' άστροπελέκια, μέσα σε μια λίμνη που είναι πάλι στην κορφή του.

Αναλαάβα, 5 του Μάρτη 1907.

LAVASANGA

4) Πράμα συνηθισμένο στους Σακαλαβιανούς και στους Άντακαριανούς. Η άρρώστεια πως ούρση είναι βέβαιη, μονάχα πως μπορεί να φανερωθής, καμποσα χρόνια ύστερα από την αίμομυξία.

5) Συνειθίζουμε πάντα να χύνουμε άγγειό, για να βγάινουνε νερό απ' τους λάκκους που φτιάχνουν επίτηδες γι' αυτή τη δουλειά. Τ' άγγειά αυτά είναι μισές καρίδες άδειες, που από δυο τρύπες τους περνάνε ένα μακρύ λουρί έσαμε 1-2 μέτρα.

6) Πολύ δυνατά άστροπελέκια.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΟΙ ΔΗΜΑΡΧΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ (1835—1907) μετά προεισαγωγής περί δημογεροντίας υπό

Γ. Π. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ Γεν. Γραμματέως του Δήμου 'Αθηναίων». Ο κ. Παρασκευόπουλος κατάφερε κάτι πολύ σημαντικό, να κλείσει δηλ. μέσα σε 600 σελίδες άλκακιση την ξαναγεννημένη 'Αθήνα, από τότε που είτανε ένα σωρός έρείπια, έσαμε σήμερα που πάει να γίνει Εύρωπαϊκή πολιτεία. Πώς δούλεψε ή κάθε Δήμαρχος για να φτάσει ή 'Αθήνα στο σημείο που βρίσκεται σήμερα, τί ύλικό έφερε και τί ύλικό σπατάλησε ή καθένας τους, όλα τα βλέπει κανείς στο βιβλίο του, άφου στις σελίδες του μέσα λογοδοτούνε, μπορεί να πεί κανείς, όλ' οι Δήμαρχοι της 'Αθήνας. Το βιβλίο του κ. Παρασκευόπουλου έχει και την άλλη άξια του, ως ιστορικό βιβλίο, γιατί κάθε πληροφορία του στηρίζεται πάνω σ' έπίσημα χαρτιά και σε πηγές άλκαθεντες.

ΔΗΜΟΤΗΣ

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ

Σε συνηθίσει Πήλας γοργονοβαίνει ή νύχτα μου
Φτεροκοιτάει και πέταται με άχρόστεργα γερά,
Μην πλάσει τα ήλιοφώματα στους όθρονις υόρανος μου!
Παντοτεινός Μαγιστήριον κοινόθωρη χαρά

Φτεροζυγείται αιδεραστής με πάνω απ' τα βουνά μου
Τη γαλαξιοστέφανωτα, και κάτω χιονιστά,
Θωρετ όλα ρίγας ή σεισμός όν νύχτιζε δια χίμην,
Κ' είναι οι κορφές άετώματα σε άνάβαθα νερά.

Και πάνω απ' ένα πέλαγο την πολιτεία άντικρύζει,
Σαν κόποια χιόνια που έλυνον και χιώνε πάλι πυκνό
Μια νύχτα τη μεγάλησσε λευκή την ξανατείλει,
Κι' ήλιο προσμένει ίσως γενέ...πλάτν ποτήμι δανό.

Κ' αιδερόλαμνοντας άργία, λίμνες και πέλαα ως πέρα
Καθρέφτες μόλις λαμπεροί, καταταλλωμένοι έκει,
Του Νοῦ μου φαίνονται, δειλή που καθρεφτίζεται ή 'Ημέρα
Κ' είναι φεγγάρι ή 'Ηλιος της σε νύχτα έρημική...

Λίμνη και πλέε και διάβαινε, Νοῦ, φτερωτό μου ως τώρα,
Κ' ίσως ιδείς 'Ο,τι ποθείς να νεκροαστηθής
Μέσχη σε άχροίς χενόπικρον, παρμένο από τη Μπόρα
Κάτω από το Φέγγος το παλιό στο όρμα το βαθύ...

Σπέντες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— «Είς τον Νομαῖν, την γνωστήν εφημερίδα των Ψυχαριστών, γνωστήν κατ'όνομα έννοῦ κτλ.» Έτσι αρχίζει το άρθράκι του στο «Νέο Άστρο» της προπερασμένης Δευτέρας ή κ. Ξενόπουλος, και ύστερ' απ' αυτό, που το έννοοί και το έννοοίμε, μιλάει με σεβασμό και με θυμασμό για την κριτική εργασία του Έρμου.

— Το είπαμε, θαρούμε, κι άλλοτε πως ή Ξενόπουλος ότα θέλει βλέπει και δίχως γυαλιά και, φαίνεται, διαβάζοντας την κριτική του Έρμου για το «Δωδεκάλογο του Γούφτου» θέλησε να ιδεί και είδε.

— Δυο καινούρια βιβλία έτοιμαζονται και θα βγούν σε λίγο, τα λυρικά και σκυριακά τραγούδια του κ. Άλ. Πάλλη με τον τίτλο «Ζουρνίς» και Βούρδουλας» και τα «Τρελλά τραγούδια» του Γιάννη Περγιαλίτη.

— Έξυπνη και χαριτωμένη ή καινούρια φάρσα του φίλου Τίμου Μωραϊτίνη. Έξυπνάδα, γέλια, θροσιά, νόστιμα ξαφνίσματα κι ό,τι άλλο μπορεί να ζητήσει κανείς από μια φάρσα.

— Γι' αυτό συμφωνούμε και μεις με την «Έστια», που τόσο άκριδοζυγιάζει τα παινήματά της, και βρίσκουμε πως άδικα του ρηχτήκανε του Μωραϊτίνη οι φίλοι Ξενόπουλος και Παπαντωνίου.

— Ο καλός φίλος και φανατικός δημοτικιστής κ. Χαλαλμπής Άντρεάδης τύπωσε σε όμορφο βιβλιαράκι τα έξοχα δηγήματα του Χριστοδασίλη.

— Τέτιες έκδοσης λογαριάζει να κάμει άρκετές ή Άντρεάδης κ' έτσι σιγά σιγά θα μάς έτοιμάσει μια άληθινά

έθνική βιβλιοθήκη.

— Τώρα, μαθαίνουμε, έφυγε για τη Ρουσία για να εκπλώσει και κεί την 'Ιδέα, πουλόνας βιβλίου του.

— Το καινούριο βιβλίο του κ. Κίμων Μιχαηλίδη (των «Παναθηναίων», λέγεται «Ση ζωή και τον παραπόνο» κι έχη «Ση βερόκαλα και όν φιλόφρονος» π. άρχαζε κάποιος χωρτατζής φίλος στην προπερασμένη «Νομαῖν».

— Τα «Γράμματα» του Παλικά (Β' τόμος) όναι έτοιμα τέλη του Σεπτεμβρίου. Έστέρ' άπο ένα δυο φύλλα θα τυπώσουμε στο «Νομαῖν» κάποιο άφρο άπ' αυτό, πάλι στην καλοσύνη να μας το δώσει ή ποιητής.

— Με χαρά μας μεγάλη βλέπουμε πως ή καλή μας «Ήγησών» φύλλο με φύλλα προσέχει καταπληκτικά. Έξόν από τα έξοχα ποιήματα του Παρφέρα και του Παπαντωνίου που στείλουν το τελευταίο φύλλο, και τέλλα ποιήματα του Δόγγριν, της Σίγγριν, του Καμνη, του Ιάκωβη, και των άλλων όννε συνεργατών της είναι πολύ καλά. Τα συχαρήκια μας στους φίλους εκδότες της.

— Άρκετά καλά και το καινούριο δρώμα του έπαρη του Άγγελου Τανάχη που ταίχτηκε την περασμένη εβδομάδα στο θέατρο της Νάπολης.

— Άφου οι κριτικοί μας μάς βεβαιώνουν πως και το δρώμα του κ. Λαζόπουλου «Χαμένη Εύτυχία» θα είναι καλό, μπορεί πάλι να πεί κανείς πως το θέατρό μας πάλι μπροστά, μια και βρήκε τους δραματογράφους που του χρειάζονται.

— Ο έξαλλος έθνικός ποιητής Φωκ. Πανός καταδικάστηκε, μαχίνουμε, από την Τουρκική Κυβέρνηση, σε θάνατο για κάτι λόγους ποθήθηκε τελευταία στη Σμύρνη και σ' άλλες πολιτείες της Τουρκίας.

— Ο Πανός καταδικαστηκε σε κρεμάλα, μα θαρούμε καλύτερα ήτανε να καταδικαστεί να στεί τους στίχους του, που θα μπορούσε έτσι οι μελλούμενοι δημοστές του να λέν πως ήπιε, όν το Σωκράτη, το κώνειο.

— Τα τελευταία χρονογραφήματα του Σταθόπουλου δέ διαβάζονται, ρουφούνται. Ά θέλε, ή φίλος Σταθό, νακούσει τη σιδουλή μας κι άρσει τους θεατρίκους να κουρεύονται, τα χρονογραφήματά του θα γίνουν όμορφότερα και δροσερότερα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ 'Ελ. Στ. Λαβας έχει. Δε λέγεται: «Βόσπορος» ή Καϊριανή εφημερίδα που αναφέρουμε στο περασμένο φύλλο. Λέγεται «Βόσπορος» και με γεια της.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Η ΕΛΛ. ΓΛΩΣΣΑ

Φίλε «Νομαῖν».

Έχει δίκιο ή κ. Κυρ. Μαυρομυχαλής και Σία. 'Ελληνική γλώσσα δεν είναι ή γλώσσα που γράφει ή Ψυχάρης. 'Ελληνική γλώσσα είναι ή μαγκούρα και ή κουμπούρα.

Δικός σου
ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ

ΚΕΡΔΟΣ 363.100 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 363.100 δραχμές έδωκε μέχρι τούδε το γραφείον του τραπέζιμασίτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τους πελάτας του. Έτσι εκ των άγραπτών λαχειοφόρων όμολογίων εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άναρχόμενα εις τον στρογγυλόν αριθμόν 363.100 δραχμών.

Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' αναβιβάση το ποσόν τούτο εις 1.000.000 δραχ. και καλεί, τους θέλοντες ν' αγοράσωσι ταιούτην να προσέλθωσιν εις το τυχερόν γραφείον του, όπου πάντως θα κληρωθής μετ' άμοιβής όμολογία τις και τί χαρά να είναι ή πρώτη με τάς 20.000, χρυσάς δραχμάς την 18 'Ιουνίου έ. έ. ότε γενήσεται ή κλήρωσις.

Όσαύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογία της αυτής 'Εθνικής Τραπέζης διά την αυτήν εις το άρτιον κλήρωσιν της 18 'Ιουνίου 1907 αντί μιάς δραχμής έκαστη.